

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA

ZALECENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

z dnia 15 lutego 2006 r.

w sprawie dalszej europejskiej współpracy w zakresie

zapewniania jakości w szkolnictwie wyższym

(2006/143/WE)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 149 ust. 4 oraz art. 150 ust. 4,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Pomimo że realizacja zalecenia Rady 98/561/WE z dnia 24 września 1998 r. w sprawie europejskiej współpracy w zakresie zapewniania jakości w szkolnictwie wyższym ⁽³⁾ jest znaczącym sukcesem, o czym świadczy sprawozdanie Komisji z dnia 30 września 2004 r., to jednak nadal występuje potrzeba poprawy funkcjonowania europejskiego szkolnictwa wyższego, w szczególności pod względem jakości, tak aby stało się ono bardziej przejrzyste i godne zaufania dla obywateli europejskich oraz dla studentów i uczonych z innych kontynentów.
- (2) Zalecenie 98/561/WE wzywało do wsparcia i, tam gdzie jest to możliwe, do stworzenia przejrzystych systemów zapewniania jakości. Prawie wszystkie państwa członkowskie utworzyły krajowe systemy zapewniania jakości i zainicjowały lub też umożliwiły utworzenie jednej lub

więcej agencji do spraw zapewniania jakości lub akredytacji.

- (3) Zalecenie 98/561/WE wzywało, aby systemy zapewniania jakości były oparte na szeregu ważnych elementów, w tym ocenie programów lub instytucji poprzez oceny wewnętrzne, kontrole zewnętrzne, uczestnictwo studentów, publikację wyników oraz udział międzynarodowy. Wyniki oceny zapewniania jakości odgrywają znaczącą rolę we wspieraniu instytucji szkolnictwa wyższego w podnoszeniu wyników.
- (4) Istotne elementy, o których mowa w motywie 3, zostały z reguły już wdrożone we wszystkich systemach zapewniania jakości i zostały potwierdzone przez europejskich ministrów edukacji w Berlinie we wrześniu 2003 r. w kontekście procesu bolońskiego w dążeniu do stworzenia europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego.
- (5) Do utworzonego w 2000 r. Europejskiego Stowarzyszenia na Rzecz Zapewniania Jakości w Szkolnictwie Wyższym (ENQA) należy coraz więcej agencji do spraw zapewniania jakości lub akredytacji ze wszystkich państw członkowskich.

- (6) W kontekście procesu bolońskiego ministrowie edukacji z 45 krajów przyjęli zaproponowane przez ENQA normy i wytyczne dla zapewniania jakości w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego na posiedzeniu w Bergen w dniach 19–20 maja 2005 r. i w następstwie posiedzenia w Berlinie we wrześniu

⁽¹⁾ Dz.U. C 255 z 14.10.2005, str. 72.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 13 października 2005 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 30 stycznia 2006 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 270 z 7.10.1998, str. 56.

2003 r. Z zadowoleniem przyjęli oni również zasadę europejskiego rejestru agencji do spraw zapewniania jakości kształcenia, opartego na krajowej ocenie, i wezwali ENQA do dalszego rozwijania praktyk wdrożeniowych we współpracy z Europejskim Stowarzyszeniem Uniwersytetów (EUA), Europejskim Stowarzyszeniem Instytucji Szkolnictwa Wyższego (EURASHE) i Narodowymi Związkami Studenckimi w Europie (ESIB) i następnie do przedstawienia sprawozdania ministrom za pośrednictwem Grupy Wdrażającej z Bolonii. Ponadto podkreślili oni znaczenie współpracy pomiędzy agencjami uznanymi na poziomie krajowym w celu poszerzenia wzajemnego uznawania akredytacji lub decyzji w sprawie zapewniania jakości.

- (7) Działania UE wspierające zapewnienie jakości powinny być rozwijane w zgodzie z działalnością podejmowaną w kontekście procesu bolońskiego.
- (8) Pożądane jest sporządzenie rejestru niezależnych i godnych zaufania agencji do spraw zapewniania jakości działających w Europie, zarówno regionalnych, jak i krajowych, ogólnych lub specjalistycznych, publicznych lub prywatnych, w celu wspierania przejrzystości w szkolnictwie wyższym i pomocy w uznawaniu kwalifikacji oraz okresów studiów za granicą.
- (9) W kontekście strategii lizbońskiej Rada Europejska w Barcelonie w marcu 2002 r. stwierdziła w swoich konkluzjach, że europejskie systemy edukacji i szkolenia powinny stać się „światowym wzorem jakości”.

NINIEJSZYM ZALECAJĄ, ABY PAŃSTWA CZŁONKOWSKIE:

- 1) zachęcały wszystkie instytucje szkolnictwa wyższego działające na ich terytorium do wprowadzenia lub opracowania rygorystycznych wewnętrznych systemów zapewniania jakości, zgodnie z normami i wytycznymi dla zapewnienia jakości w europejskim obszarze szkolnictwa wyższego, przyjętymi w Bergen w kontekście procesu bolońskiego;
 - 2) zachęcały wszystkie agencje do spraw zapewniania jakości lub akredytacji, działające na ich terytorium, do niezależności w ocenach, do stosowania elementów zapewniania jakości określonych w zaleceniu 98/561/WE i do stosowania wspólnego zbioru ogólnych norm oraz wytycznych przyjętych w Bergen, dla celów przeprowadzania ocen. Normy te powinny być dalej rozwijane we współpracy z przedstawicielami sektora szkolnictwa wyższego. Powinny one być stosowane w taki sposób, aby chronić i promować różnorodność i innowacje;
 - 3) zachęcały przedstawicieli organów krajowych, sektora szkolnictwa wyższego oraz agencji do spraw zapewniania jakości i akredytacji, wraz z partnerami społecznymi, do utworzenia „Europejskiego rejestru agencji do spraw zapewniania jakości” („europejski rejestr”) w oparciu o ocenę krajową, który uwzględni zasady określone w Załączniku, oraz do zdefiniowania warunków rejestracji i zasad zarządzania rejestrem;
- 4) umożliwiły instytucjom szkolnictwa wyższego, działającym na ich terytorium, dokonanie wyboru, spośród agencji do spraw zapewniania jakości lub akredytacji wpisanych do europejskiego rejestru, agencji, która odpowiada ich potrzebom i profilowi, pod warunkiem że jest to zgodne z ich ustawodawstwem krajowym lub dozwolone przez ich organy krajowe;
 - 5) zezwalały instytucjom szkolnictwa wyższego na uzyskanie oceny uzupełniającej ze strony innej agencji wpisanej do europejskiego rejestru, na przykład w celu wzmocnienia ich międzynarodowej renomy;
 - 6) wspierały współpracę pomiędzy agencjami w celu budowania między nimi wzajemnego zaufania i uznawania ocen zapewniania jakości i akredytacji, przyczyniając się w ten sposób do uznawania kwalifikacji w celu podejmowania studiów lub pracy w innym kraju;
 - 7) zapewniały publiczny dostęp do ocen dokonywanych przez agencje zapewniania jakości lub akredytacji wpisane do europejskiego rejestru,

WZYWAJĄ KOMISJĘ DO:

- 1) kontynuowania, w ścisłej współpracy z państwami członkowskimi, jej wsparcia dla współpracy pomiędzy instytucjami szkolnictwa wyższego, agencjami do spraw zapewniania jakości i akredytacji, właściwymi organami i innymi podmiotami działającymi na tym polu;
- 2) przedstawiania Parlamentowi Europejskiemu, Radzie Europejskiemu, Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów co trzy lata sprawozdań w sprawie postępu w rozwoju systemów zapewnienia jakości w różnych państwach członkowskich oraz w sprawie działań w zakresie współpracy na poziomie europejskim, w tym postępu osiągniętego w realizacji powyższych celów.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 15 lutego 2006 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BORRELL FONTELLES
Przewodniczący

W imieniu Rady
H. WINKLER
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„Europejski rejestr agencji do spraw zapewniania jakości”

Rejestr powinien przedstawiać wykaz wiarygodnych agencji, których ocenom państwa członkowskie (oraz władze publiczne w państwach członkowskich) mogą zaufać. Rejestr powinien opierać się na następujących głównych zasadach:

1. Wykaz agencji powinien być sporządzony przez przedstawicieli organów krajowych, sektora szkolnictwa wyższego (instytucji szkolnictwa wyższego, studentów, nauczycieli oraz naukowców) oraz agencji do spraw zapewniania jakości i akredytacji działających w państwach członkowskich, wraz z partnerami społecznymi.
 2. Warunki rejestracji agencji mogłyby obejmować między innymi:
 - i) zobowiązanie do całkowitej niezależności w dokonywaniu ocen;
 - ii) uznanie przez co najmniej państwo członkowskie, w którym działają (lub przez władze publiczne w tym państwie członkowskim);
 - iii) działanie na podstawie wspólnego zbioru norm oraz wytycznych, o których mowa w zaleceniach 1 i 2 kierowanych do państw członkowskich;
 - iv) dokonywanie regularnych ocen zewnętrznych przez innych naukowców o równorzędnym stopniu oraz innych ekspertów, w tym publikację kryteriów, metodologii oraz rezultatów tych ocen.
 3. W przypadku początkowej odmowy rejestracji możliwe jest przeprowadzenie ponownej oceny na podstawie dokonanych ulepszeń.
-